

Spațiul galactic cu 6 dimensiuni

Vă supunem atenției în limba română și în premieră mondială un text-ipoteză din domeniul filozofiei fizico-matematice cu scopul de a iniția cu ajutorul Dumneavoastră, poate, începutul unei noi viziuni despre lume și viață, în complectarea ciclului de referate intitulat

Realismul Științific și Religios

- postare: www.e-referate.ro

Vechimea sistemului planetar al Soarelui (Referatul Nr.1) sau ***Generare și degenerare în Galaxia Noastră***

Creatia și Evoluția regnului animal și vegetal pe Pământ (Referatul Nr.2)

Viata și Genotipul biofizic al modelului Om (Referatul Nr.3)

Existențele paralele și transformările genotipului biofizic al modelului Om (Complectare la referatul Nr.3)

Existențe paralele: Lumea Heavisaidelor și Lumea Noastră (Complectare la Referatul Nr.3)

Bazele extraterestrelor pe Terra (Referatul Nr.4)

Pioneratul și Tehnica Pioneratului Omenirii (Referatul Nr.5)

Potopul de apă și Lumea Antică (Referatul Nr.6)

Calendarul Biblic și Omul Prezentului (Referatul Nr.7)

Apocalipsa Biblică și Omul viitorului (Referatul Nr.8)

Teoria modelării vieții (complectare la ciclul de referate)

Spațiul cu 6 dimensiuni (complectare la ciclul de referate)

Pentru a studia într-o nouă ipoteză de lucru evenimentele care s-au derulat, se derulează sau se vor derula în Galaxia Noastră și inclusiv pe Terra, vă propunem trei sisteme neconvenționale și extensibile de referință, fiecare sistem având ca referință unități scalare proprii și vectori unitari specifici, corespunzător a câte două spații complementare, unul material iar celălalt ondulatoriu și astfel vom constata că materia se organizează și într-un al patrulea sistem de referință, particular și interscalar, în care în general realitățile le putem pune în evidență și cu ajutorul simțurilor noastre. Mai departe depinde de aportul Dv. la demonstrarea și dezvoltarea acestui text-ipoteză pentru ca generațiile următoare să studieze lumea altfel decum am avut ocazia noi, având la dispoziție filozofii ale căror origini se pierd în negura vremurilor în care nici măcar nu se cunoșteau memoriile calculatoarelor din zilele noastre, dar și pentru ca Civilizația Noastră având la dispoziție această nouă viziune să descopere forme energetice superioare fără consum de combustibili clasici, forme mobile bazate pe teoria “*locurilor geometrice gravitaționale, trapulsia*” (OZN), forme statice cum ar fi cele din “*teoria lentilelor atmosferice*”, (un fenomen asemănător cu efectul de seră dar de această dată fără poluare, care să țină constantă temperatura la sol), dinamice cum ar fi cele din “*teoria vârtejurilor ionosferice*” (ca *Tuburile Heavisaidelor*, vizibile parțial în “*picioarele uraganelor*”, adevărate “*hoarne atmosferice*”, de la nivelul solului până la altitudinea stratului atmosferic Heavisaidelor, la echinocșii între 100.000 de metri la ora trei dimineața și 400.000 de metri la ora 3 după masa), sau a *teleportării* după “*teoria modelară a spațiilor vectoriale*”, etc., așa cum vă propunem în continuare în textul-ipoteză.

În sistemele neconvenționale de referință pe care vi le supunem atenției sau în *scările ipotetice de raportare*, parametrii dimensionali ale *modelelor ondulatorii și materiale* oscilează între anumite limite specifice iar în afara lor prezintă forme de existență interscalare (vezi referatul *Generare și degenerare în Galaxia Noastră*).

a. Sistemul de referință fundamental sau Scara Fundamentală (SF)

Sistemul de referință fundamental sau Scara Fundamentală (SF) este scara care caracterizează natura ondulatorie și starea de câmp a materiei, evenimentele din această scară stau la baza organizării *realității* în *modele fundamentale ondulatorii*. Câmpurile electromagnetice din această scară sînt definite de funcții de serii cotangențiale (așa cum arătăm la punctul **c.**) și au ca unități scalare de referință lungimi de undă ca ordin de mărime de sub un Ångström, mai mici decît raza atomului de hidrogen. Vom avea astfel în spațiul galactic și prin extensie în spațiul universal vecin, structuri ondulatorii extensibile cu originile așezate în fiecare punct din volumul galactic sau universal, omniprezente și în spațiul terestru și ca rezultat al acestei imagini, prima dimensiune a spațiului va fi *dimensiunea scalară fundamentală* specifică SF, vor fi primele elemente punctiforme ale spațiului material descris în scările de referință multiplu superioare următoare, pe care le vom numi aici dimensiuni scalare SF.

Dimensiunilor scalare SF, echivalente ca ordin de mărime cu lungimile de undă ale câmpurilor electromagnetice specifice SF, le corespund frecvențe de ordinul de mărime $N \cdot 10^{20}$ Hz (N ori 10 la puterea +20 Hz) și le vom da numele de *frecvențe de modele fundamentale*, sau *frecvențe fundamentale*. Frecvențele de model fundamentale sînt caracterizate de vectori unitari "**T**" și astfel apare aici cel de al doilea spațiu, *spațiul vectorial fundamental* specific SF cu origini suprapuse peste originile dimensiunilor scalare fundamentale. Similar, lungimile de undă corespunzătoare acestor frecvențe le vom numi unde fundamentale. Frecvențele *modelelor fundamentale* reprezintă "*scheletul electromagnetic*" al modelelor reale din celelalte scări, forma nepipăibilă a unui spațiu cu 6 dimensiuni, asemănător cu o rețea spațială sau relativ cu un *fagure universal* cu "*găuri*" de ordinul de mărime a sub un Ångström, cu originile suprapuse peste originile spațiului scalar fundamental, "fagure" care se umple local și se organizează după anumite legi de sumare, cu corpusculi și constituanți elementari ai materiei. Temperatura specifică acestei scări oscilează în jurul valori de zero grade absolut, adică de $-273,15^{\circ}\text{C}$. Ca o caracteristică de bază a Scării Fundamentale este *spațiul vectorial fundamental* pe care îl vom mai denumi și *Inteligența Materiei* pentru că cuprinde *infinitatea* modelelor ondulatorii fundamentale după care se generează pretutindeni în spațiul galactic și prin extensie și în spațiul vecin galactic, formele de organizare materiale cunoscute sau necunoscute nouă (vezi referatul Teoria modelării vieții). Nu avem cum să operăm cu aceste câmpuri, dar este bine să cunoaștem că ele există pretutindeni și formează scheletul electromagnetic al tuturor realităților din Galaxia Noastră și a vecinătăților ei. Nu putem opera cu parametrii fizici ai acestei scări pentru că noi înșine sîntem relități biologice în rețeaua spațială sau în "fagurele universal" străbătut de câmpuri electromagnetice cu frecvențe de N ori 10 la puterea +20Hz și a căror imagine nici măcar nu poate fi scrisă și generată de cele mai performante calculatoare! Dacă vreodată, teoretic, memoria calculatoarelor va putea opera cu asemenea frecvențe, atunci probabil Galaxia Noastră va putea fi asemuită cu un burete cu care cineva șterge *tabla Univers* alcătuit de alte și alte galaxii (vezi spinii din fig.3 și 4 din referatul 3, *Viața și Genotipul biofizic al modelului Om*).

Rezumat:

În sistemul de referință fundamental sînt definite primele două dimensiuni complementare ale spațiului și anume:

1. Scalar, *spațiul scalar fundamental* și
2. Vectorial, *spațiul vectorial fundamental* sau "*inteligenta materiei*".

b. Sistemul de referință a microcosmosului sau Scara infiniților mici (Sim).

Admitem că această scară cuprinde dimensiunile informaționale referitoare la structura corpusculară și elementară a materiei, regăsită sub o anumită formă de organizare. Admitem că în **Sim** evenimentele care au loc respectă anumite legi specifice structurii intime a materiei, legi de legătură între constituanți elementari organizați după modele specifice și anumite forme cantitative sub care sînt reunite aceste modele; câmpurile proprii sînt definite de frecvențe de ordinul Terahertzilor, iar lungimile de undă ale acestor câmpuri sînt de ordinul micronilor. Specific Scării infiniților mici vom deosebi așadar o

dimensiune scalară a spațiului de ordinul micronilor sau mai mică, sau în ordine cea de a treia dimensiune a spațiului, *spațiul material* și o dimensiune vectorială ondulatorie unitară “*j*”, de ordinul Teraherților sau mai mică, cea de a patra dimensiune a spațiului (studiată mai amănunțit în scara particulară a Omului), căreia cel mai adesea îi vom da numele de *Viață*. Temperaturile specifice acestei scări înregistrează diferențe mari, aproximativ între -272.1°C , punctul de topire al Heliului și $+3500^{\circ}\text{C}$, temperatura de topire a diamantului. Funcțiile specifice acestor câmpuri sînt funcții de serii cosinusoidale. Ca o caracteristică de bază a acestei scări este *Viața*. În această scară putem interveni dar nu putem încă stăpîni modele în interiorul cărora vitezele de compunere sau de descompunere specifice depășesc anumite valori. Originile acestor două spații sînt comune și se găsesc în centrul electromagnetic al fiecărui model material organizat. Asupra parametrilor fizici ai acestei scări putem acționa limitat prin interferență (vezi referatul *Viața* și genotipul biofizic al modelului Om).

Rezumat:

În sistemul de referință a microcosmosului sau în Scara infinițiilor mici, Sim, sînt definite cel mai adesea 2 dimensiuni ale spațiului și anume:

3. Scalar, *spațiul material* ca a treia dimensiune a spațiului și

4. Vectorial, *VIAȚA* sau cea de a patra dimensiune a spațiului

c. Sistemul de referință biologic sau Scara OMULUI (SO) este un caz particular al Scării infinițiilor mici prezentînd forme de organizare interscalare ale materiei și se referă la realitatea lumii în care trăim pusă în evidență și prin simțurile noastre.

În Sistemul de referință biologic sau în *Scara OMULUI (SO)*, materia se organizează sub acțiunea vectorială a celei de a patra dimensiune a spațiului numită *VIAȚA* așa cum o cunoaștem noi în mediul Terra sau așa cum nu o cunoaștem în condițiile de adaptare în alte medii. Câmpurile proprii *scării SO* au frecvențe de ordinul unitar al kilohertzilor iar lungimile de undă de ordinul sutelor de mii de metri. Aceste câmpuri sînt definite de serii de funcții sinusoidale. Temperatura optimă a scării biologice, referindu-ne la realitatea biologică a *modelul de viață OM*, o vom considera oscilantă ușor în jurul valorii de $+36^{\circ}\text{C}$. Caracteristica de bază a acestei scări este *Viața* din ecosistem cu cazul particular al modelului OM de care ne vom ocupa în continuare, concluziile le vom generaliza și aplica asupra tuturor realităților obiective puse în evidență prin simțurile noastre.

Scara biologică sau scara Omului cum am mai denumit-o după modelul superior *Omul*, se referă la modele materiale puse în evidență cel mai adesea cu ajutorul simțurilor noastre. Modelele materiale care se organizează în SO, realitățile materiale observate cu masă biologică sau fără viață cu alte cuvinte, cel mai adesea prezintă forme dimensionale interscalare și sînt alcătuite dintr-o infinitate de părți simple, din constituanți elementari ai materiei din Sim organizați după anumite legi în SO. Așadar, un corp din SO este compus dintr-o sumă de constituanți elementari, organizați după anumite legi care îi sumează scalar și vectorial, după o proprietate aditivă așa cum ne vom exprima în continuare:

$S(c) = E(0)$ în care:

- $S(c)$ reprezintă suma constituanților elementari în Sim ce compun un element iar E este evenimentul rezultat în SO (este corpul din SO la care facem referire sau evenimentul cum l-am mai denumit). Admitem că relația de mai sus caracterizează fizic o mărime scalară compusă vectorial, exprimă corespondența dintre un constituant sau o sumă de constituanți din Sim și modelul rezultat în SO, fără a ne da o imagine clară a relațiilor de echilibru existente în corp.

Teorie: fie dată o scară de referință S... în care să localizăm un constituant elementar, “c”. Vom defini scalarul elementar “c” ca fiind o formă de existență a materiei asupra căreia nu poate acționa un transformator divizor sau tăietor.

Definiție: vom defini transformatorul tăietor T ca fiind o lege sau o sumă de legi în baza cărora un constituant elementar dintr-o scară dimensională superioară se împarte în constituanți elementari ai scării

inferioare și cel puțin un rest material (exemplu: fumul dacă transformatorul tăietor este arderea clasică) sau energetic (exemplu: radiațiile nucleare dacă transformatorul tăietor este explozia nucleară).

Fiind dat un scalar “c”, vom putea găsi cel puțin un număr convențional “n”, astfel ca:

$$cT = S (c:n) + r \quad (1)$$

Se citește: orice scalar “c”, care se supune unei legi tăietoare T, se împarte într-o sumă de părți elementare “n” proporționale și cel puțin un rest de natură scalară sau vectorială (energetică). Spunem că aplicând scalarului “c” un transformator tăietor T vom obține un număr “n” de părți (c:n) și un rest scalar sau vectorial. Restul scalar are valoare nulă în cazul în care transformatorul tăietor are o viteză suficient de mare încât scalarul să fie divizat fără nici un fel de vibrație, ca în cazul imploziilor în care acționează numai restul vectorial (energetic) care provoacă vidul.

Fie dat un scalar de valoarea M în SO, dotat vectorial cu oricefel de proprietate. Vom spune că aplicând scalarului M un transformator tăietor T de ordinul “n”, scalarul M se divide în “n” părți proporționale și un rest scalar și vectorial:

$$MTn = n (M:n) + r \quad (2)$$

Scalarul este definit în sistemele convenționale de referință de valori care se referă la: lungimea, suprafața, volumul, densitatea, masa, rezistența electrică, capacitatea electrică, etc. Dacă scalarul M este dotat pe ansamblu cu o proprietate vectorială rezultantă, în anumite condiții ce se întâmplă la tăiere cu această proprietate? Transformatorul T se aplică și proprietății P. Orice scalar “m” în Sim dotat cu o proprietate “p”, constituie un scalar aditiv dacă se organizează după o anumită lege de sumare și se obține scalarul M în SO:

$$mA = M \quad (3)$$

Spunem că realizăm o intersecție în sens crescător atunci când aplicând unui scalar “m” dotat cu o proprietate “p” un transformator aditiv A, obținem un model M în scara superioară. În realitate, scalarul “m” din Sim este un constituent elementar definit ca atare, cum ar fi celulele vii, radicalii etc., care se adună și se organizează după anumite legi care compun instantaneu corpul omului.

Definiție: numim grup de scalari elementari “mi” dotați cu proprietăți “pi”, acei constituanți elementari care satisfac relația:

$$S(pi)A = P(mi) \quad (4)$$

Spunem că suma S de proprietăți “pi” ale constituanților elementari “mi” (ale celulelor), se compune după o lege, după un transformator aditiv A și dă proprietatea de grup P(mi), alta decât greutatea în condițiile accelerației gravitaționale de la nivelul scoarței terestre. Nimeni nu poate nega realitatea vieții, diviziunea celulară. Fiecare celulă în parte este caracterizată de parametrii electrici ca rezistența și capacitatea electrică celulară. Privit astfel omul are prin similitudine o față electrică în care suma de proprietăți “pi” reprezintă suma de rezistențe electrice locale adunate în complex și care dau o rezistență electrică generalizată R, măsurată la nivelul cutanat în kilohmi. Din alt punct de vedere și capacitățile electrice adunate dau o capacitate electrică rezultantă C și care are valori măsurate în domeniul nanoFarazilor. De asemenea efectul diviziunii celulare poate fi regăsit și măsurat în miliVolți ai tensiunii electrice rezultante.

Observația 1.

Parametrii electrici specifici, rezistența R și capacitatea C îl aseamănă pe om prin similitudine cu un circuit electric Rezistență-Condensator cu constanta de timp RxC care este alimentat de tensiunea electrică rezultată ca urmare a diviziunii celulare. Fizic, ținând seama de constanta de timp RxC , vom putea calcula la un moment dat o lungime de undă specifică circuitului electric Om, după simplificări astfel:

$$L = 300 \times R \times C \quad (5)$$

în care parametrii electrici din ecuație au fost descriși mai sus. De reținut însă că acești parametrii electrici ai “viului” și deci inclusiv ai omului, dau lungimi de undă de ordinul a sute de mii de metri cu frecvențe de ordinul kilohertzilor așa cum am prezentat la început valorile caracteristice scării omului. În urma

măsurătorilor făcute asupra unui mare număr de persoane am tras concluzia că produsul RxC este variabil de la o secundă la alta (86.000 de secunde circadiene) și în general lungimile de undă rezultante au valori cuprinse între aproximativ 70.000m și 500.000m.

Observația 2.

Ionosfera conține stratul atmosferic Hevisaide care reprezintă scutul protector al vieții, în el este reținută radiația cosmică dăunătoare vieții. Stratul atmosferic Hevisaide are o altitudine variabilă circadian și sezonier deasupra unui punct de referință de pe glob, cel mai adesea facem referire la nivelul mării, variație dată de încălzirea și răcirea circadiană și sezonieră a atmosferei. Totuși, pentru simplificare vom lua poziția instantanee a stratului Hevisaid deasupra mării la echinocțiul de primăvară și de toamnă: la ora 3 dimineață stratul Hevisaide va avea altitudinea de 100.000 de metri iar la ora 15 va avea altitudinea de 400.000 de metri. În restul anului altitudinea se calculează ținând seama de o serie de coeficienți de corecție cum ar fi:

- a, altitudinea punctului în care se fac măsurătorile deasupra nivelului mării
- k, coeficient de corecție care ține seama de mișcarea Pământului în jurul Soarelui
- S, coeficient de corecție sideral care ține seama de mișcarea sistemului Solar în direcția stelei Vega, de mișcarea galactică a Soarelui (vânturile electromagnetice).

Altitudinea stratului Hevisaide în general și simplificat respectă o relație de forma;

$$A = 250\text{km} + 150\text{km} \times \sin(u.t) \quad (6)$$

în care:

- “250km”, reprezintă altitudinea teoretică deasupra mării a unui centru imaginar în jurul căruia are loc o mișcare armonică sinusoidală a stratului Hevisaide
- “150km”, reprezintă mărimea razei armonice
- “u”, reprezintă valoarea în grade a mișcării unghiulare a Pământului în jurul axei proprii, având ca origine a timpului ora 3 dimineața, când stratul Hevisaid la echinocții se găsește la cea mai mică altitudine, de 100km când valoarea unghiulară “u” este egală cu zero.
- “t”, reprezintă timpul scurs începând de la ora 3 dimineața și pînă se închide cercul mîine dimineață la ora 3 când începe o altă rotație. Din 4 în 4 minute, Pământul face o mișcare unghiulară de 1 grad.

Observația 3.

Valorile tabelare calculate ca la Observația 1 sînt aproximativ egale cu valorile tabelare corectate de la Observația 2. După îndelegate reflecții, analize, cercetări și experimentări, acum ne-am luat permisiunea de a veni în fața Dumneavoastră și a vă propune să acceptați pînă la proba contrară o analogie între cele două șiruri de valori determinate în cadrul celor două observații și astfel să putea face o legătură între valorile date de calculul lun gimi de undă L în funcție de parametrii electrici ai organismelor vii în general și a Omului în special cu valorile succesive ale altitudinii stratului atmosferic Hevisaide, A, astfel să putem aproxima o stare de echivalență relativă, o legătură Om – Galaxie, de forma:

$$L = A \quad (7)$$

sau

$$300 \times RxC = 250\text{Km} + 150\text{Km} \times \sin(u.t)$$

Valorile tabelare succesive obținute la echinocții de 100Km reprezintă unde cu frecvențe de 3000Hz la ora 3 dimineața și 400Km cărora le corespund frecvențe de 750Hz la ora 3 după masă.

La nivelul cercetărilor de acum vă propunem să fiți de acord cu Observația 3 care ne duce la concluzia că Scara Omului, în care realitățile sînt puse în evidență cel mai adesea prin intermediul simțurilor noastre, are cîmpuri electromagnetice ale căror lungimi de undă și frecvențe sînt determinate folosind formule simplificate funcție de valoarea sinusului unghiului de rotire a Pământului în jurul axei proprii, denumite de noi, *serii sinusoidale*. Generalizînd cu permisiunea Dv. vom putea afirma cel puțin teoretic deocamdată că la nivelul scării SO se intersectează prin compunere sau generare dimensiuni ale spațiilor din Sim după

forme modelare ale spațiilor din SF cu dimensiuni ale spațiilor scării SIM prin descompunere sau degenerare. Pentru a se putea efectua practic aceste intersecții în SO sînt necesare valori compatibile ale spațiilor din celelalte trei scări de raportare, cu alte cuvinte sînt necesare valori reale sau imaginare care să satisfacă relațiile de intersecție modelară. Dacă admitem ca posibilă relația (7) avem deja un punct de plecare în construcția noastră: L admitem că prin tăiere dă elemente ale spațiilor din Sim iar A dă prin compunere elemente ale spațiilor din SIM, rămânând să calculăm coeficienții de demultiplicare de la SO către Sim și SF și coeficienții de multiplicare de la SO către SIM.

Observația 4

Reluînd formula (4):

$$S(\pi)A = P(\pi)$$

care reprezintă un corp cu proprietate specifică $P(\pi)$ în SO organizat după un transformator aditivă A ai constituanților elementari compatibili din Sim, $S(\pi)$; vom afirma că o condiție de compatibilitate trebuie să fie un număr "n" submultiplu de scara SO cu serii de funcții sinusoidale față de scara Sim cu serii de funcții cosinusoidale determinat apriori de o relație de legătură discretă de forma:

$$n = 1 / L \quad (8)$$

în care:

- "n" este coeficientul de demultiplicare de la SO către Sim

- $L = A$, ca în formula (7).

Introducînd valorile calculate cu formula (7) în formula (8), vom obține valorile instantanee ale coeficienților de demultiplicare "n", model de calcul numit de noi *seria de funcții cosinusoidale*.

$$n = 1 / 300.RxC; \quad n = 1 / (250.000m + 150.000mX\cos(u.t)), \quad \text{formula (8) practică,}$$

în care "u" și "t" sînt parametrii de la formula (6).

Făcînd o corespondență între parametrii măsurați ca la observațiile 1 și 2 aparținînd SO și calcularea după formula (8) practică a parametrilor submultiplu corespunzători în Sim, vom observa că aceștea au dimensiunea scalară a lungimii în domeniul micronilor și mai mici, cărora le corespund frecvențe de ordinul Teraherților. Valorile teoretice astfel obținute noi apreziciem că reprezintă soluțiile unor ecuații de stare instantanee ale câmpurilor electromagnetice din Sim, determinate cu ajutorul *seriei cosinoidale* cum ar fi lungimile de undă și frecvențele câmpurilor electromagnetice din Sim.

Cunoscînd valorile de submultiplu din Sim ("n") și multiplu din SO, (A) ai parametrilor corespunzători câmpurilor electromagnetice din Sim și SO, se vor calcula corespondențele valorilor câmpurilor electromagnetice din SF după serii cotangențiale, date de formula practică simplificată:

$$Sf = n / A \quad (9) \quad \text{în care:}$$

- Sf reprezintă lungimile de undă ale câmpurilor electromagnetice din SF

- pentru valorile instantanee se iau în considerare valorile calculate după formula (8) pentru "n" și formula (7) pentru A.

Valorile lungimilor de undă calculate după formula (9) corespunzătoare câmpurilor electromagnetice din SF au valori de sub un Angstrom, mai mici ca raza atomului de hidrogen cărora le corespund valori de ordinul 10 la puterea + 20 Hertzi!

Pentru calculul valorilor de multiplu de la SO către SIM se vor utiliza așa zisele funcții de serii tangențiale, după formula practică simplificată:

$$N = A / n \quad (10) \quad \text{în care:}$$

- N este valoarea corespunzătoare a lungimilor de undă a câmpurilor electromagnetice din SIM, de ordinul milioanele de metri, cărora dacă luăm în considerare o formulă de calcul cu parametru viteza luminii solare, îi corespund frecvențe teoretice subunitare și imaginare și aici apare o *dilemă* din lipsa unei formule de calcul care să admită în Galaxia noastră și prin extindere în Univers, lumini

astrale cu viteze mai mari sau mai mici decât viteza luminii Soarelui pe care în general bănuim că o cunoaștem.

Exemplu:

- pentru coeficienți de demultiplificare, în SO la frecvența de 750Hz îi corespunde în SIM frecvența de 120 teraHz iar în SF frecvența de $0,69 \times 10^{24}$ la puterea +20 Hz; în SO la frecvența de 750Hz îi corespunde lungimea de undă de 400.000 de metri și corespunzător în scările submultiplu SIM unda de 2 micrometri, în SF lungimea de undă va fi de 44,63 Angstromi, etc.
- pentru coeficienții de multiplicare de la SO la SIM, putem calcula cu ajutorul seriei tangențiale și valori tabelare orientative dar pînă la rezolvarea *dilemei* cu ajutorul dumneavoastră nu îndrăznim pentru că nu avem încă o imagine de volum de referință a celei de a cincea și a șasea dimensiuni a spațiului.

Rezumat: cea de a patra dimensiune a spațiului definită în SIM *Viața*, în SO prinde forme modelare biologice concrete regăsite sub totalitatea vietăților pe care le cunoaștem sau pe care nu le cunoaștem.

Pentru relațiile materiale inerte puse în evidență și cu ajutorul simțurilor noastre, generarea și degenerarea este mult mai simplă pentru că transformatorii aditivi sau divizori se aplică numai unui număr limitat de componente cum ar fi de exemplu atomii în cazul metalelor sau mai sugestiv calcarul în cazul stîncilor, etc.

d. Sistemul de referință a macrocosmosului sau Scara Infinițiilor Mari (SIM) Dimensiunile cuprinse în SIM aparțin manifestării materiei în imensitatea ei, aparțin comparării Galaxiei și a Universului. Lungimile de undă corespunzătoare câmpurilor electromagnetice ale acestui sistem sînt de ordinul de mărime $N \times 10^{24}$ metri, adică a unui număr **N ori 10 la puterea +24 de metri!** Dimensiunea sacalară a lungimilor de undă corespunzătoare spațiului definit în SIM este caracteristica celei de a cincea dimensiune a materiei, respectiv *spațiul scalar integrator* (de formă multisferoidală integratoare?), comparabilă cu unitățile de distanță astronomică cum ar fi anul-lumină, parsecul, mase și viteze cosmice, viteza luminii solare ca reper de referință în sistemul planetar al Soarelui, etc., cu origini variabile în funcție de *elementul de volum galactic* la care facem referință la un moment dat. În textul-ipoteză pe care vi-l supunem atenției, prin *element de volum galactic* vom înțelege un spațiu de studiu izolat din Galaxia noastră care cuprinde cel puțin un corp cosmic (sau sumă de corpuri cosmice), cu accelerație gravitațională proprie și care cuprinde și alte mase cerești în mișcare în interiorul volumului, fără gravitație proprie, cum ar fi spre exemplu meteoriții, etc. Studiind Galaxia Noastră prin prisma elementelor de volum galactice vom putea completa împreună teoria atracției universale și teoria relativității.

(În urma unui studiu particular putem să presupunem că forme energetice noi și revoluționare pentru omnire vor fi dezvoltate numai după întregirea teoriei atracției universale și teoria relativității, cercetare românească colectivă pe care o lansăm o dată cu publicarea ciclului de referate Realismul Științific și Religios, la care vă invităm să vă aduceți aportul și pe dumneavoastră, pentru ca noi sau generațiile viitoare să trecă peste barierele cunoașterii fixate de experiențele de pînă acum cu pretenția de a fi atins perfecțiunea.)

Prin vecinătatea unui corp cosmic vom înțelege aici distanța de la scoarța planetară și vecinătatea acesteia care se poate întinde pînă la corpurile apropiate și vecine. Frecvențele specifice unor asemenea lungimi de undă încă nestudiate pe Terra sînt de ordinul unitar sau subunitar al Hertzilor dacă luăm ca reper de referință lumina solară din teoria relativității și care definesc *câmpuri electromagnetice integratoare* cărora le corespunde o dimensiune vectorială, cu un vector unitar "*k*" al spațiului sau cea de a șasea dimensiune a spațiului denumită *spațiul vectorial integrator* sau *Timpul*, cu origini fixate în centrul tuturor corpurilor cosmice cu gravitație proprie din galaxie corespunzătoare elementelor de volum galactic luate în studiu. Din punctul de vedere al Scării Infinițiilor Mari, *Timpul* sau cea de a șasea dimensiuni a

materiei, va fi privit ca una dintre formele fundamentale de existență a materiei în mișcare și care exprimă durata, succesiunea și simultaneitatea proceselor obiective care se modelează în Scara Infiniților mici și în Scara Fundamentală în elementul de volum galactic în considerare.

Este interesant studiul prin prisma celor de a cincea și a șasea dimensiuni a spațiului, *trapulsia* sau a tragerea asigurată de locuri geometrice care prin rotire, ca efect al vitezelor centripetă și centrifugă dobîndesc “gravitații proprii”, principiu care în ipoteza noastră asigură energia de respingere și de atracție necesară funcționării așa-ziselor OZN-uri în spațiile planetare sau interplanetare, dar și studiul *teleportării* specific acestei scări de raportare. Tehnic încă nu este posibilă realizarea vectorilor geometrici OZN și nici a teleportării pentru că civilizația noastră nu a luat în considerare această ipoteză și se bazează pe forme energetice “primitive” ca *propulsia* sau împingerea spre exemplu, energofagă, consumabilă de mari cantități de combustibili clasici, poluantă și vibratoare.

Temperaturile proprii Scării Infiniților Mari încep de pe la $+3500^{\circ}\text{C}$ și ajung până la valori de milioane de grade Celsius. Caracteristice acestei scări, sînt seriile de funcții tangențiale determinate în general ca la punctul c., cu caracteristica de bază a acestei scări *Timpul*. Nu putem opera deocamdată cu aceste dimensiuni, dar trăim liniștiți în ele.

Rezumat:

În Sistemul de referință al macrocosmosului (SIM) sînt definite așadar alte două dimensiuni ale spațiului galactic cu vecinătățile lui:

5. *spațiul scalar integrator* cu originea în centrul material al elementului de volum galactic pe care îl studiem și care dă instantaneu axa geografică care este paralelă în corpurile elementului de volum cu axele geografice care coïncid cu axa care leagă polurile geografice planetare.

6. *spațiul vectorial integrator* sau *Timpul: planetar, solar, galactic și universal*.

Pentru sistemul Planetar al Soarelui, *Timpul* are originea pentru elementul de volum denumit în centrul fostei găuri negre de pe axa Steaua Nordului – Steaua Sudului (vezi Fig.1 din referatul nr.1) iar *timpul specific* corpurilor cosmice cu gravitație proprie care s-au născut după împrăștierea în spațiu a planetelor care gravitează în jurul Soarelui, în centrul acestora. Axa *spațiul vectorial integrator* sau *timpul* propriu corpurilor cosmice cu gravitație se suprapune peste axa magnetică ce trece prin polii magnetici planetari și sînt paralele cu axa timpului galactic care trecea prin centrul aglomerării de mase cerești a cărei formare a început acum cam 17 miliarde de ani și s-a sfîrșit acum cam 5 miliarde de ani cînd a trecut în forma energetică a sistemului planetar al Soarelui pe care în mare o cunoaștem. Axa timpului Solar este paralelă la rîndul ei cu axa timpului Galaxiei Noastre.

Cele șase dimensiuni ale spațiului definite în Sistemele ipotetice de referință pe care vi le propunem, se caracterizează prin aceia că pot avea originile comune în orice punct din spațiu sau în vecinătatea acestor puncte la care ne referim, astfel că după această ipoteză nu mai privim Universul ca pe un volum definit avînd un Centru și o Margine ci ca un volum indefinit dimensional în continuă mișcare termică de la zero grade Celsius absolut la milioane de grade Celsius cînd entropia elementelor de volum cosmic are gradientul de temperatură crescător în Timp, numit și gradient de generare a materiei și de la milioane de grade Celsius la zero grade Celsius absolut cînd entropia elementelor de volum are gradientul de temperatură descrescător în Timp numit și gradient de degenerare pînă la faza în care materia din elementele de volum studiate se transformă și se prăbușesc în formele energetice ale unor găuri negre volumice.

În scările de referință se vor regăsi totalitatea legilor ce definesc la un moment dat un eveniment sau sumă de evenimente dintr-o anumită scară și în legătură directă cu celelalte scări vecine. *Aceptăm evenimentul, ca fiind o sumă de transformări prin care trece un anumit model, de la o anumită formă de organizare a materiei la alta.*

Similitudine relativistă:

- dacă ar fi să dăm “viață” unui “rațional” pe un electron al unui atom în Sim; mărimea acestui rațional față de electron să fie proporțională cu aceea a omului față de Pământ, atunci:

* raționalul din **Sim** privește electronul ca pe planeta lui, la fel cum, prin similitudine, omul privește Pământul în **SO**.

* referitor la timp, un an pentru om înseamnă durata cât Pământul se învâрте în jurul Soarelui; un an pentru raționalul de pe electron înseamnă durata în care un electron de pe o anumită orbită, se învâрте o dată în jurul nucleului.

*referitor la spațiu, pentru raționalul de pe electron distanțele interelectronice, internucleare, interatomice, intermoleculare, sînt prin similitudine, la fel de mari cum sînt pentru om distantele interplanetare, interstelare, sau intergalactice, etc.

- dacă ar fi să dăm “viață” unei ființe galactice, pentru aceia “ființă” care are vârsta cam de 20 de ani galactici, omul ar avea dimensiunile “raționalului” “privit” de noi pe electron etc....

Textul de față este o ipoteză pe care o poți și dumneata demonstra și dezvolta pentru progresul generațiilor care vor veni după Noi!

IDEEA ȘI TIMPUL

(Poezie cenzurată de revistele Contemporanul și Viața militară în 1966)

*Pierdută în vremuri se naște mereu
Materia nouă sub forme multiple,
Revine din nou la prezent și din nou
Prin gol se îndreaptă spre locuri finite.*

*În haos pulsează multiple frecvențe,
(Pământu-I nimic, rotund ca un măr),
Din spațiu sosește un tub de frecvențe:
Găsi-l-vom pe EL, supremu-adevăr?*

*Perpetuu adună, depune și sparge,
Împrăștie-n spațiu și scoate din câmpuri,
Idea prin timp în vârf de catarge,
Cutreieră mări și cade-n adâncuri.*

*În spațiu se pierde vibrația crudă,
Cu pașii grăbiți prin Timp a trecut
Idea născută din gol și din trudă,
Iar timpul se pierde în hăul cel mut...*

(soldat Ioan Micu, Buziaș la 20 iunie 1966)